

det, vi kan frygte ikke bliver tilfældet med den måde, man gør det på nu.

Et af de bidrag, Enhedslisten havde til den diskussion på det tidspunkt, var at sige: Vi kan diskutere militær fra nu af og til juleaften, men hvis vi ikke gør noget i forhold til den bløde sikkerhed, hvis vi ikke gør noget i forhold til ulighederne i verden, hvis ikke vi gør noget i forhold til nøden i verden, hvis ikke vi gør noget i forhold til de lande, der kollapser økonomisk, kan vi reelt ikke få sikkerhed, uanset hvor mange penge vi, med de ressourcer vi har, investerer i kanoner og militær.

Det var ikke et synspunkt, der vandt nogen særlig genklang dér i slutningen af 1990'erne, og der blev desværre heller ikke nogen reel omprioritering af det militære. Der blev en begrænset omprioritering, men ikke nogen reel omprioritering.

En af grundene til, at man ikke gik længere, var faktisk, at man ikke turde stole på de eksperter, som klart gav nogle bud på, hvor lang sikkerhedsmargen vi egentlig havde, før der kunne opstå en reel trussel mod Danmark.

Siden da har vi så fået den 11. september, og for os i Enhedslisten er den 11. september en bekræftelse på, at vi havde ret i det input, vi gav til Forsvarskommissionen. Vi havde ret i, at uanset hvor mange kanoner og kugler og fly osv., man købte, så ville man, hvis man ikke gjorde noget ved de grundlæggende uligheder i verden, blive offer for angreb, man ikke kunne svare igen på.

Jeg ved godt, at der er nogle, der siger: Ja, men det er jo, fordi bin Laden er ond. Javel, bin Laden er ond, det er klart, det er jo fuldstændig soleklart. Hitler var også ond. Men det er sådan set ret uinteressant, om Hitler var ond. Det, der er det interessante, er: Hvad var det for nogle årsager, der gjorde, at Hitler kunne få millioner af mennesker til at følge sig? Hvad er det for nogle årsager, der gør, at bin Laden har et stort hav at svømme rundt i? Det er det interessante, og det kræver sociale, økonomiske, politiske, diplomatiske svar.

Derfor er vores insisteren: Vi bliver nødt til at diskutere den bløde sikkerhedspolitik på en helt anden måde. Hvis vi havde gjort det tilstrækkelig tidligt, kunne vi også have forhindret meget af den tragedie, der foregik i det tidligere Jugoslavien.

Der er behov for grundlæggende forandringer. Ikke noget med et par kasernesammenlægninger, ikke noget med, om man skal have en ubåd mere eller mindre, ikke noget med, om

Forsvarskommandoen og Forsvarsministeriet skal slås sammen, osv. Det er alt sammen udmærket, og det kan man diskutere. Men det er ikke det, der er det afgørende i forhold til at lægge en ny retning.

Det, der for Enhedslisten er afgørende og også afgørende for, om vi kan være med i noget, er, at der er en grundlæggende omprioritering, hvor den bløde sikkerhedspolitik gøres til omdrejningspunktet for en fremtidig dansk forsvarspolitik. Hvis ikke det er indholdet, vil det, som nogle har sagt, ganske rigtigt ikke nytte noget.

Det er noget af det, som vi kunne forestille os blive diskuteret i en ny forsvarskommission, en forsvarskommission, der ligesom den gamle gav muligheden for at endevende tingene på en grundig måde. Vi er meget utrygge ved – det kan jeg godt sige – om det kan lade sig gøre inden for de rammer, som Forsvarsministeriet, forsvarsministeren har lagt frem. Det får vi så se. Vi vil selvfølgelig deltage i det.

Jeg er meget glad for det tilsagn, som hr. Ulrik Kragh gav om, hvordan Venstres holdning var i forhold til den bløde sikkerhedspolitik's betydning og placering i det arbejde, og jeg håber, det vil blive gentaget af forsvarsministeren. I så fald er der i hvert tilfælde et udgangspunkt for at fortsætte diskussionen.

Mogens Nørgård Pedersen (KRF):

Da Kristeligt Folkepartis ordfører på området, hr. Jann Sjursen, ikke kan være til stede, har jeg lovet at oplæse følgende:

KL 00.00

Kristeligt Folkeparti finder det helt naturligt, at SF har ønsket at rejse en forespørgselsdebat om fornyelsen af forsvarsaftalen. Det giver imidlertid også sig selv, at debatten på nuværende tidspunkt er begrænset af, at vi mangler nogle af de grundlæggende analyser og overvejelser, der bør foretages, inden en ny flerårsaftale for forsvaret kan indgås.

Kristeligt Folkeparti vil gerne foreslå, at målet må være indgåelsen af en flerårig aftale. Alt andet vil være uholdbart for forsvaret, og det vil også være dyrere for staten. En flerårsaftale om økonomien giver sikrere rammer og et investeringsperspektiv, der gør, at vi får det optimale ud af de økonomiske ressourcer.

Forudsætningen for, at en flerårig aftale kan indgås, er naturligvis, at forsvaret selv overholder de økonomiske rammer, der er udstukket, hvis aftaleforudsætningerne i øvrigt er uændret.